

Cunoașterea istoriei cu toate ramurile ei, nu poate fi realizată fără truda specialistului, înarmat cu instrumente și metode adecvate cercetării acestei științe interdisciplinare. Prin efortul său, istoricul transfigurează și personalizează spațiul geografic, trecutul și prezentul acestuia prezentându-l contemporaneității, în fața studenților prin cărțile de specialitate scrise, în spiritul științei, adevărului istoric. În știința istorică românească, și nu numai, din a doua jumătate a secolului XX, profesorul Nicolae Ciachir ocupă un loc aparte.

Devotamentul și pasiunea cu care profesorul și istoricul Nicolae Ciachir a slujit istoria l-au impus în atenția opiniei publice, cercetătorilor în domeniu, studenților și elevilor, cititorilor, iubitori de istorie. Bogata și valoroasa activitate culturală și științifică, pedagogică, la catedră, poate fi înțeleasă și explicată cu adevărat doar prin personalitatea omului, creator de școală, prin miile de specialiști în domeniul istoriei pe care i-a format în calitate sa de cadru didactic. Activitatea didactică, de cercetare, la Universitatea București, Facultatea de Istorie, Universitatea Valahia din Târgoviște, situează - magistrul - în galeria ilustrațiilor istorici români.

**INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ**
*Independența
prin Cultură*

Profesorul a contribuit la cunoașterea istoriei naționale și universale, la dezvoltarea patriotismului, a spiritului de responsabilitate față de trecutul istoric, adevărul istoric în inima generațiilor de

studenți și doctoranzi, viitori specialiști în domeniu și cadre didactice. L-am cunoscut din anii studenției la Universitatea din București, Facultatea de Istorie, unde l-am avut profesor, dar am și colaborat cu domnia sa la Universitatea din Târgoviște, unde am fost profesor asociat.

Mai mult am făcut naveta cu ilustrul profesor la această universitate. Cu acest prilej am cunoscut multe aspecte din activitatea domniei sale, peripețiile vieții, familiei, venită din Basarabia. După Revoluția din decembrie 1989, când România, ca de altfel și celelalte țări aflate sub influența Uniunii Sovietice, au intrat pe făgașul regimurilor democratice, prestigiul de dascăl și valoarea profesională, i-au permis profesorului Nicolae Ciachir să contribuie la înființarea Facultății de Istorie-Geografie a Universității Valahia din Târgoviște, unde am avut prilejul de a lucra sub îndrumarea domniei sale.

De asemenea a contribuit la formarea și dezvoltarea catedrei de Istorie Universală de la Universitatea Hyperion din București. Opera științifică, rezultatul activității didactice și de cercetare abordează domenii diferite, istoria națională și universală și îndeosebi istoria popoarelor sud-est europene. Cursurile și cărțile despre epoca modernă și îndeosebi referitoare la popoarele balcanice se individualizează prin caracterul științific și didactic recunoscut de specialiștii în domeniu. Viziunea asupra istoriei este aceea pe care cercetătorii în domeniu o află prin mijlocirea documentelor, a cercetărilor în arhive, a statisticilor, comparațiilor, izvorul fundamental în prezentarea adevărului istoric. Aceste mențiuni sunt doar câteva din considerațiile care se pot face pe marginea activității didactice și de cercetare asupra unui istoric român.

Sunt gânduri scrise cu respectul ce-l datorează generația mai tânără unei generații de istorici creatori de școală românească, specialiști în acest domeniu, patrioți, care și-au pus amprenta asupra învățământului românesc. Devotat profesiei, un om al datoriei totale față de țară și cercetarea științifică, prin activitatea desfășurată în mediul academic evidențiată de istoriografia românească și străină, profesorul universitar doctor Nicolae Ciachir face parte din galeria marilor personalități care au contribuit la dezvoltarea cercetării istorice românești, științei și culturii universale, la promovarea unui învățământ superior de calitate, pentru pregătirea tinerilor absolvenți în domeniu. Noi, contemporanii ctitorului de Școală Nouă, istoricului, cercetătorului, care am avut șansa să-l cunoaștem și să desfășurăm activitatea sub îndrumarea sa, avem obligația de a-l omagia și prezenta generației mai tinere.

Citind cărțile, articolele publicate de profesorul Nicolae Ciachir prin rigoarea și documentația acestora, sunt model de urmat și evidențiat. Cărțile profesorului Chiachir sunt actuale, cu un impact semnificativ pentru cultura istorică românească și europeană. După Wikipedia, Nicolae Ciachir s-a născut în data de 1 ianuarie 1928 la Vaisal, Ucraina într-o familie de găgăuzi. În discuțiile cu profesorul Chiachir din timpul activității mele la Universitatea Valahia, profesorul a povestit viața sa, dar niciun moment nu a menționat că se trage dintr-o familie de găgăuzi.

Istoricul român care a parcurs toate treptele gradelor universitare, 12 ani lector (1955- 1967), conferențiar 24 de ani (1967-1993), profesor după această dată, a fost pensionat de la Facultatea de Istorie după ce în sesiunea din 27 decembrie 1989 fusese prezentată în sesiunea pe Facultatea de Istorie, o listă a studenților de la anul I și II pentru îndepărtarea a douăsprezece cadre didactice. Informația am cunoscut-o de la profesor, dar și din volumul „În amintirea unui istoric român”, la care am participat cu un Laudatio și un articol despre neoliberalismul românesc. Revenind la familia Chiachir, aceasta are obârșii într-o familie de preoți basarabeni, bunicul său, Mihail Ciachir (1861-1938) fiind menționat în Figuri proeminente de preoți basarabeni.

Familia se trăgea, scrie Nicoleta Ciachir, profesor la Universitatea Hyperion din București, din Șabla, Bulgaria, prigonită de turci, s-a stabilit în 1790 în zona Ploieștiului, sprijinită de boierul Bals s-a așezat la răsărit de Prut, în comuna Gura Galbenă, Tighina. Bunicul, poliglot, a fost un slujitor al Bisericii Ortodoxe, deputat din partea Basarabiei în Duma Rusă, decorat cu ordinul Sf. Ana, de Alexandru al II-lea, împăratul Rusiei. Mihail Ciachir a tradus Noul Testament în limba turcă (găgăuză). A scris la sugestia lui Nicolae Iorga în revista Viața Basarabiei articole despre istoria găgăuzilor din Basarabia. În 1938, a editat la Chișinău un dicționar găgăuz - român, unde în prefață, găgăuzii, îl consideră pe părintele Mihail Mihailovici Ciachir „farul poporului găgăuz”, care până la această carte „noi găgăuzii nu am avut o carte scrisă în limba noastră”.

O schiță genealogică a familiei de preoți Ciachir este menționată în Istoria bisericii din Basarabia în veacul al XIX sub ruși, publicată în 1931, alături de alte familii de preoți basarabeni. Nu este niciun document care să afirme originea găgăuză a lui Mihai Ciachir. Găgăuzii i-au ridicat bunicului profesorului Ciachir un monument în Ciadâr - Lunga, „iar bașcanul Găgăuziei, Mihail Formuzal a declarat anul 2011, anul Mihai Ciachir”. „Deși doctor în istorie din 1961, scria ziarul Cuvântul românesc din Canada din 1998, laureat al premiului Nicolae Iorga al Academiei Române pentru contribuțiile sale la volumul Men of Achievement, Cambridge, 1988, cu 33 de cărți, 300 de studii științifice” nu a fost promovată profesor „a fost ținut 30 de ani pe post de conferențiar la Universitatea din București”.

Între anii 1990 și 1991, a ținut ore la Universitatea din Toronto în limba rusă, bulgară, slavă și ucraineană, iar între anii 1996-1997 a participat la festivitățile de la Câmpul Românesc. Istoric al popoarelor balcanice, al Războiului de Independență, a Istoriei slavilor, a istoriei Europei de la Napoleon la Stalin, a fost un balcanolog, cu numeroase contribuții privind probleme din sfera politică a Peninsulei Balcanice în secolul al XIX-lea.

Este fondatorul Asociației de Balcanistică și Slavistică din România (A.B.S.R.). Cărțile profesorului

Chiachir pot fi împărțite în câteva tematici referitoare la istoria României, istoria europeană și a popoarelor balcanice, istoria turcilor, relațiile internaționale, istoria Basarabiei: Referitor la Războiul de Independență amintim: Acțiuni militare ruso-româno-bulgare în războiul din 1877-1878, Ion Focșenanu, Nicolae Ciachir, Editura milit. a Min. forțelor armate ale R.P.R., 1957; Pagini din lupta poporului român pentru independența națională, 1877-1878, Editura politică, 1967; Războiul pentru Independența României în contextul european: (1875-1878), Editura Științifică, și Enciclopedică,

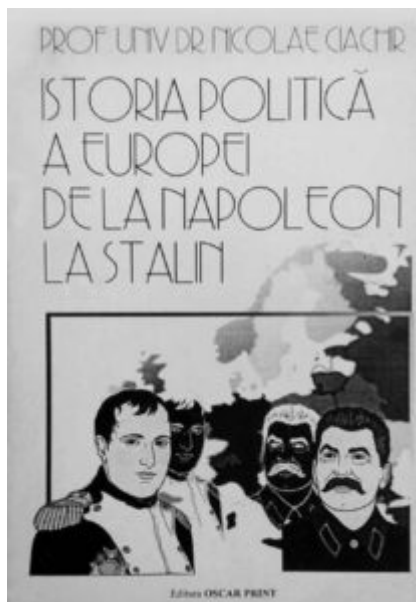

1977.

Unirea principatelor și personalitățile care au contribuit la această unire sunt reflectate în lucrări cum sunt: Mihail Kogălniceanu, Nicolae Ciachir, Constantin Bușe, Editura Meridiane Publishing House, 1967. Istoria Turciei și relațiile româno-turce pe bază de documente și lucrări științifice în domeniu sunt prezentate cu lux de amănunte în: Contribuții la istoricul relațiilor româno-turce: 1878-1914, Editura Asociația de Drept Internațional și Relații Internaționale, 1970; Soliman Magnificul: Sultanul și epoca sa, Editura Enciclopedică, 1972.

Basarabia și Bucovina sunt prezentate din punct de vedere istoric lucrări după cum urmează: Basarabia voievodală românească până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Basarabia sub stăpânire țaristă: (1812 - 1917), Editura Didactică și Pedagogică, 1992; Din istoria Bucovinei: 1775-1944, Nicolae Ciachir, Editura Oscar Print, 1999. Popoarele balcanice au fost o preocupare permanentă, din perspectiva relațiilor românilor cu acestea sau a istoriei zbucimate, sub stăpânire străină: Poporul român și lupta de eliberare a popoarelor din Balcani, Editura Direcția generală a arhivelor statului, 1986; Istoria popoarelor din sud-estul Europei în epoca modernă: 1789-1923, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987.

Istoria modernă universală, cursul de la facultățile de profil (Universitatea București, Universitatea Valahia din Târgoviște, Universitatea Hyperion din București), a fost prezentată studenților, iubitorilor de istorie, profesorilor din învățământul preuniversitar în lucrări de referință, cum sunt: Istoria politică a Europei de la Napoleon la Stalin, Editura Oscar Print, 1997; Istoria modernă a Poloniei Universitatea din București, Facultatea de Istorie-Filozofie, București, 1987; Istoria universală modernă: 1642-1789, Vol. 1, 1998; Istoria relațiilor internaționale de la Pacea Westfalica (1648), până în contemporaneitate (1947), Editura Oscar Print, 1998. Profesorul Nicolae Ciachir a conferențiat în numeroase universități străine: Toronto, Moscova, Poznan, Bratislava, Istanbul, Sofia,

Tirana, Skopje, Atena, Belgrad.

Volumele de evocări din 2001 și 2003, intitulate *Un istoric român ancorat în lumea contemporană*, prezintă aspecte, fapte și acțiuni în domeniul istoriei, întreprinse în activitatea de profesor universitar, sesiunile de comunicări științifice din țară și străinătate sau la activitățile asociațiilor din care a făcut parte. În primul volum din 2001, prezintă foștii săi studenți care sunt nume în domeniu: Răzvan Teodorescu, I. Antonescu, Panait. I. Panait, Ion Talpeș, Radu Florescu, Alexandru Vulpe, Victor Ionescu, Ion Chiper, Gheorghe Ioniță, Iulian Cârțână, Gheorge Iscriu, Cornel Lungu, Ion Bitoleanu, Gheorghe Dumitrașcu, Ștefan Stanciu, Nicolae Petrescu, Ion Calafeteanu, Constantin Bușe, Ioan Scurtu, Lucian Boia, Maria Totu, pentru a aminti din lunga listă prezentată de profesor, pe cei pe care i-am cunoscut sau care au fost și profesori în anii studenției mele la Universitatea din București.

În volumul de evocări publicat în 2003, a prezentat istoria albanezilor din România cu personalitățile cele mai fidele neamului românesc: Vasile Lupu, Dora d'Istria, Victor Eftimiu, Gelu Maksutovici. Este unul din oamenii, profesorii care au deschis calea pe care am urmat-o în învățământul universitar acceptându-mă ca profesor asociat la Universitatea Valahia din Târgoviște.

Prof. univ. dr. Ștefan Păun